

Lizák Pálma:

Tévedés

(Pintér Gyula emlékére.)

Történhetne bárhol a világon, de mi most a Duna-parton vagyunk Pesten. Lépcsősor, tavasz, napsütés, sütkérező emberek, tanuló diákok. A vízen csacska hullámok, a Gellért-hegy tükörképe, egy letört faág, ami ügyetlenül botladozik, forgolódik a felszínen. A város zaja tompa moraj.

A fiú, aki lassan lépeget lefelé, talán egyetemista, talán szabadúszó, vagy bármi lehet.

Közel megy a vízhez, lehajol, beleszagol, és

boldog, hogy még mindig „duna-szaga” van, olyan, mint semmi másnak Kicsi gyermekként apjával üldögélt itt gyakran, akkor még a sekélyebb vizekben láthatta az apró kis halak játékos fickándozását. Nem értette, lehet, hogy ma sem érti, miért mozogtak szüntelen gyors irányváltoztatásokkal megvillantva ezüstös fényüket.

Pedig a mozgás maga az élet, de ne legyen céltalan. Vallotta. Akkor most mit keres itt? Mi a célja annak, hogy idejött. Lehet vágy a víz, az apa, az emlékek után. Lehet ismeretlen hajtóerő egy új barátság után. Nem tudta. Jött és most körülnézett, mintha eddig nem látott volna senkit.

Nézi, ahogy egy bajszos öregúr könyökére támaszkodva tárja ki pocakját a Napnak, ahogy egy nénike buzgón horgol kék táskájából huzigálva a fonalat, két csitri meséli élményeit látványos taglejtésekkel kísérve, egy fiú cipőjét levetve, könyvébe bújva mozgatja lábujjait. Minden nyugodt, szinte mozdulatlan.

A fiú mozgáshoz szokott életmódja nehezen viselte ezt az álmos, tunya, lustaságot. Hozzászokott, hogy mindig történik valami, forog-pörög az élet kereke, nincs megállás, nincs nyugalom.

Ahogy lassan tovább lép az alsó lépcsősor mentén, megpillant egy lányt. Újságot olvas, ráadásul sportlapot. Megélénkülve figyeli, egyelőre messziről.

Jó nézni, és fantáziálni róla. Bizonyára szereti a sportot, talán meccsre is jár, lehetne vele együtt bízgatni a Kedvenc Csapatot. (K.CS) Lobogna barna haja, mikor felugrál, ha gól esik. A lelkesedés hevében az ő combját verné önfeledten. Izzana körülötte a levegő és ezt az izzást talán haza is lehetne vinni. A lendület, az erő sodorhatná őket egymás karjába! – Ébresztő! -

Túl messze ment gondolatban. - Miért akarunk mindent gyorsan és nagyon? Miért nem tudjuk lassan ízlelgetni, élvezni az élet örömeit, miért fosztjuk meg magunkat a sok apró titkos kis történésektől, meglepetésektől? Hová rohanunk? – Tűnődött.

A lány nem figyelt másra, csak olvasott. A fiú csendben közeledett és örömmel fedezte fel, hogy éppen a Kedvenc Csapatról szóló híreknél van nyitva a lány újságja. Ez mindent eldöntött. Nem tétozott.

Odament és leült a lány mellé a lépcsőre. A lány fel sem nézett.

- Szeretsz meccsre járni? – Egy halk ühüm a válasz.

- Drukkolni is szoktál? –

- Igen. - A lány ekkor nézett fel először és kellemesnek találta a fiút.

- Imádom őket! (K.CS.-t) ahogy játszanak. Tudod, mikor rohamozzák a kaput, ahogy passzolnak és viszik a labdát a győzelemig. Amikor ezer torokból szól a zene: „Hajrá!” és belövik, és győznek, és zeng a stadion, az, az igazi élet. A győzelem íze, mámora feledhetetlen. –

- Szeretted az ilyen perceket? –

- Nagyon. - A lány szeme kerekre nyílt és mosolygott.

- Tudod, van abban valami nagyszerű, hogy ott együtt vagyunk, és egy célért drukkolunk, együtt örülünk és búsulunk. Ugye Te is így gondolod? –

- Igen. - A lány most már szembe fordult a fiúval és úgy nézte nevető szemmel. Tetszett a lelkesedése.

- Én sokukat személyesen is ismerem, bejárhatok az öltözőjükbe, és van sok olyan mezem, amit az egész csapat aláírt, külön nekem. Hát nem óriási? –

- De! -

A fiú körül megszűnt a világ, csak a stadiont látta maga előtt és egyre hevesebben idézte élményeit. Már biztosra vette, hogy a lány is a Kedvenc Csapatának szurkol, és csak véletlen, hogy eddig nem találkoztak. De ezen túl minden másképp lesz, ott ül majd mellette, és együtt bíztatják csapatukat. Majd bemutatja fiúknak is, bizonyára tetszeni fog nekik.

- Mit olvastál róluk? – kérdezte hirtelen.

- Kikről? –

A fiú nem értette a kérdést, hiszen ott van nyitva az újság.

- Hát róluk, a K. Cs-ről! –

- Semmit! Én a másik oldalon néztem meg, hogy mit írnak az L. E. tegnapi szerepléséről. –

Az álmokép szertefoszlott!

A fiú felállt. Szótlanul megfordult és kettesével szedte a lépcsőket, hogy minél előbb visszaérjen a városi nyüzsgésbe. Felejteti.

A lány nem értette, mit vétett azzal, hogy a saját mérkőzésükről írott beszámolót olvasta, amelyben kiemelték, győzelmet hozó dobását.

Budapest, 2006. május 12.